

မောင်နှင်းဆွ

မြေဘုရင်စား

နှင့်
ကျားလက်ဝါး

အခန်း (၁)

နေရီဆည်းဆာသည် ယန်တုန်မြို့ကို လွှမ်းခြုံစ ပြုနေလေပြီ။ မကြာမီ အမှောင်ရီပျိုးတော့ မည်။

ကျုံးယင်ဂေဟာသည် မြို့ပြင်၌ တည်ရှိနေသော ရှေးဟောင်းအိမ်အိုကြီးတစ်လုံးဖြစ်၏ ။ ပိုင်ရှင်တို့သည် မည်မျှအပြောင်းအလဲရှိသည်ကို မည်သူမှ မသိပေ။ ထိုအိမ်အိုကြီးကို မည်သူကမှလည်း စိတ်မဝင်စားကြသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေ၏ ။

ယခုလက်ရှိ ပိုင်ရှင်သည် ကျင်းလိန်မြို့မှ ပြောင်းလာသည်ဆိုသည်မှလွဲ၍ အခြားကိစ္စရပ် များကို မည်သူမှ မသိပေ။

ပိုင်ရှင်သည် ယမန်နှစ်က ပြောင်းရွှေ့လာခြင်းဖြစ်၏ ။ ပိုင်ရှင်ကို မည်သူမှ မမြင်ဘူးကြပေ။

ကျုံးယင်ပိုင်ရှင်သည် အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင်သို့လည်း ထွက်ခဲ့လှ၏ ။ ခြံဝင်းတံခါးနှင့် အိမ်တံခါး ကိုလည်း အမြဲပိတ်ထားလေ့ရှိသည်။

ကျုံးယင်အနီးဝန်းကျင်မှ လူများသည် အကြောင်းအရာတစ်ခုကိုကား သိထားကြ၏ ။ ယင်းကား ကျုံးယင်ပိုင်ရှင်သည် မိန်းမတစ်ယောက်တည်း မကရှိနေခြင်းပင်ဖြစ်၏ ။ ဘယ်နှစ် ယောက်ရှိသည်ဆိုသည်ကိုလည်း မည်သူမှ သေသေချာချာ မသိကြ။ သိထားကြသည့်တစ်ခုကား ကျုံးယင်ပိုင်ရှင်၏ မိန်းမတိုင်းလှသည်ဆိုသည့် အချက်ပင်တည်း။

ထိုမြို့၌ ဘုရားကျောင်းတစ်ခုရှိ၏ ။ ဘုရားပွဲတော်ကိုလည်း

နှစ်စဉ်ကျင်းပလေ့ရှိ၏ ။

ယန်တုန်မြို့၌ စည်ကားသော ဘုရားပွဲတော်ပင်ဖြစ်သည်။
တစ်လတိုင်တိုင် ကျင်းပလေ့ ရှိသည်။

ထိုဘုရားပွဲတော်သို့ ယန်တုန်မြို့အနီးဝန်းကျင်ရှိ လူများပင်လျှင်
ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေလာ ရောက်လေ့ရှိပေသည်။

ကျုံးယင်ဂေဟာသို့ ရထားယာဉ်တစ်စီး ရောက်ရှိလာသည်။
ရထားယာဉ်မှာ တံခါးပိတ် ရထားယာဉ်မှို့ အတွင်း၌ မည်သူမည်ဝါပါသည်ကို
ဘယ်သူမှ မသိရှိနိုင်ပေ။

ရထားယာဉ်ခြံဝင်းရှေ့ ရောက်လာသည်နှင့် တံခါးပွင့်သွား၏ ။ ပြီးလျှင်
တံခါးပြန်ပိတ်သွား တော့၏ ။

ရထားယာဉ်သည် ဂေဟာရှေ့၌ ရပ်တန့်သွား၏ ။ ထိုအခါ
ဂေဟာတံခါးမကြီး ပွင့်သွားပြန် လေသည်။

ဂေဟာရှေ့လှေကားရင်း၌ ဝတ်စုံဖြူနှင့် မိန်းကလေး လေးဦး
မီးပုံးကိုယ်စီကိုင်ကာ ရပ်နေကြသည်။

ရထားထိန်းသည် ရထားယာဉ်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး ယာဉ်တံခါးကို
ဖွင့်လိုက်၏ ။

တံခါးပေါက်မှ အဖြူရောင်နှစ်ခုထွက်ကျ---

မိန်းကလေးနှစ်ဦးဖြစ်ပေသည်။

ထိုမိန်းကလေးနှစ်ဦးသည် ရထားယာဉ်ပေါ် ---

မအရွယ်ရှိသော အဘွားအိုတစ်ဦးကို တွဲချပြီးနောက် ခြံဝင်းထဲသို့
ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ် သွားလေတော့၏ ။

မီးပုံးကိုယ်စီဖြင့် ဝတ်စုံဖြူလေးဦးမှာလည်း

ဂေဟာထဲပြန်ဝင်သွားကြသည်။

ဂေဟာတံခါး ပြန်ပိတ်သွားသည်။

ဆည်းဆာသည် မှိန်ဖျော့လာ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အမှောင်ရိပ်က
လွှမ်းလာသည်။

ထိုစဉ် . . .

ဝင်းနံရံပေါ်၌ အညိုရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူနှစ်ယောက်ရှိနေလေသည်။

သူတို့သည် ဂေဟာဆီသို့ စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

ဂေဟာတံခါး ပိတ်သွားသည်နှင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အုတ်နံရံပေါ်မှ
ခုန်ဆင်းလိုက်ကြ ၏။

သူတို့သည် ဂေဟာတံခါးမကြီး ပိတ်သွားသည်နှင့်

ပြတင်းကန့်လန့်ကာကို လှစ်ကာ သူတို့ ရှိရာသို့ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသော
မျက်လုံးအစုံကို မမြင်တွေ့ခဲ့ကြပေ။

သူတို့သည် ချူလောင်နှင့် ပိုင်ကျူးတို့ ဖြစ်ကြသည်။

‘အလကား ဘာမှလဲ ဟုတ်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒါတောင် မင်းက
ဆုငွေလက်ထဲရောက်စေရမယ်လေး ဘာလေးနဲ့ ကြီးကျယ်တယ်။ အဟား . . . ဟား .
. . . ဟား. . . ဟား’

လှောင်ပြောင်သည့် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

ပိုင်ကျူးက . . .

“ငါက မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်တာကွ”

ထိုအခါ ချူလောင်က စိတ်ဆိုးသော လေသံဖြင့် . . .

“ငါကလဲ မျက်စိကမ်းနေလို့လား။ ရထားယာဉ်ပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ သူတွေကို ငါလဲတွေ့ တာပဲ”

ပိုင်ကျူးက ခေါင်းခါလိုက်ကာ . . .

“ငါ့ကျိန်ပြောရဲတယ်ကွ”

“တော်ပါကွာ၊ ကျိန်တိုင်းသာ ထိမယ်ဆိုရင် မင်းသေတာ ကြာပြီ”

“ဒီမှာ ချူလောင်၊ ငါပြောတဲ့ စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦးကွ”

“ဘယ်သူကမှ မတားပါဘူး”

ချူလောင်က မဲ့ရွဲ့ပြီး ပြောလိုက်သည်။

ပိုင်ကျူးက -

“ငါ သူတို့ကို ဘုရားကျောင်းမှာ သေသေချာချာ တွေ့တယ်၊ ရထားယာဉ်ထိန်း ရထားပေါ် တက်တဲ့အဆုံး ငါမြင်တာပဲ၊ ငါက မသေချာရင် မပြောပါဘူး”

ချူလောင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး . . .

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ လူလတ်ပိုင်း စာပေသမားနဲ့ ကျောင်းတော်သား နှစ်ယောက်ဟာ ရထားယာဉ်ပေါ်ကလဲ ဆင်းရော အဖြူရောင် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ ပါးရေတွန့်တဲ့ကျနေတဲ့ အဘွားအိုကြီး ဖြစ်သွားရော မဟုတ်လား”

ပိုင်ကျူးက စိတ်ပျက်သောအသွင်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို တစ်ချက်ခါလိုက်သည်။

“မင်းက မယုံဘဲကိုး”

“တကယ်လို့ ငါ့နေရာက မင်းဆိုရင်ကော ဘယ်လိုနေမလဲ”

ပိုင်ကျူးသည် ချူလောင်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ဘာမှ
မပြောတော့ပေ။

ချူလောင်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး . . .

“ဒီမှာ ပိုင်ကျူး၊ မင်းနဲ့ငါဟာ ဘဝတူပဲ၊ ငွေလိုရင် ပြောပေါ့။
မလိမ့်တစ်ပတ်လုပ်ပြီး ငွေရ အောင်ကြံတာကတော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

ချူလောင်စကားကြောင့် ပိုင်ကျူး မျက်နှာနီသွားသည်။ ချူလောင်က
ဆက်၍ . . .

“မင်း ငွေဘယ်လောက်ချေးမှာလဲ၊ အတိုးကတော့ အလျင်ကလိုပဲပေါ့”

ပိုင်ကျူးက ချူလောင်မေးသည်ကို မဖြေသေးဘဲ တစ်စုံတစ်ခု
စဉ်းစားမိဟန်ဖြင့် . . .

“မင်းတစ်ခု စဉ်းစားမိရဲ့လား ချူလောင်”

“ဘာကိုလဲ၊ မင်းက ငွေပြန်မပေးနိုင်ရင် ငါက ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို
ပြောတာလားကွ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ဒါဖြင့် ဘာကို ပြောတာလဲကွ”

“ဟိုအဘွားကြီးက စာပေသမားဖြစ်ပြီး
အဖြူရောင်မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က သူ့ရဲ့ ကျောင်းတော်သား
မဖြစ်နိုင်ဘူးလားကွ”

ချူလောင် ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး . . .

“အင်း . . . ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ပိုင်ကျူးမျက်နှာ ဝင်းလက်သွားသည်။

“မင်း” စဉ်းစားကြည့်လေကွာ၊ ရထားပေါ်တက်တုန်းကလဲ သုံးယောက်၊
ပြန်ဆင်းတော့လဲ သုံးယောက်ပဲ မဟုတ်လား။

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ်ကွ”

“ဒီတော့ကွာ၊ ကျောင်းတော်သား နှစ်ယောက်က မိန်းကလေးဖြစ်သွားပြီ၊
စာပေသမားက အတွားကြီး ဖြစ်သွားအောင် ဘုရားကျောင်းနဲ့
ဂေဟာသွားတဲ့လမ်းမှာ မပြောင်းလဲနိုင်ဘူးလား”

ချူလောင် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် တို့ဘာဖြစ်လို့ ဆရာဟိုထံ မသွားကြသေးတာလဲကွ။

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

*

အခန်း (၂)

ကျန်ကျိုး အာမခံဌာနတွင် ဖြစ်သည်။ ထိုအာမခံဌာန၏
နောက်ဘက်တံခါးမှနေ၍ ပိုင်ကျူး ထွက်လာလေသည်။

သူ၏ မျက်နှာသည် ရွှင်ကြည်နေ၏ ။ သူငွေရွှင်နေသောကြောင့်
ဖြစ်လေသည်။

သူ့နောက်မှ ချူလောင် လိုက်ပါလာသည်။

ချူလောင်၏ မျက်နှာမှာလည်း ပိုင်ကျူးကဲ့သို့ပင် ပြုံးရွှင်နေ၏ ။
သူ့အိတ်ထဲမှလည်း ငွေစများ ရှိနေလေသည်။

စင်စစ် ကျန်ကျိုးအာမခံဌာနမှ ငွေတစ်ရာကို သူတစ်ယောက်တည်းသာ
ပိုင်ဆိုင်သင့်သည်။ သို့ရာတွင် သူတစ်ဝက်ကိုသာ ပိုင်ဆိုင်၏ ။ တစ်ဝက်သည်
ပိုင်ကျူးအား အဘယ်ကြောင့် ခွဲဝေပေးမိသည်ကို ချူလောင်ကိုယ်တိုင်ပင် မသိပေ။

တစ်ခုကား ရှိ၏ ။ ပိုင်ကျူးသည် သူ၏ ညီမဝမ်းကွဲမုဆိုးမကလေးနှင့်
ချစ်သူများ ဖြစ်နေကြ သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ချူလောင်ကိုယ်တိုင်က
သဘောတူနေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူငွေတစ်ရာထဲမှတစ်ဝက်သည် ပိုင်ကျူးလက်ထဲ
ရောက်ရှိသွားပြီဖြစ်၏ ။

ချူလောင်က ပိုင်ကျူးပန်းကို ဖက်လိုက်သည်။ တကယ်တော့
သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ခါတစ်ရံ သဘောထားတိုက်ဆိုင်သည်သာ ရှိ၏ ။

ခင်မင်သော သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

“တို့နှစ်ယောက် ဂျီတောက်အိမ်သွားကြရအောင်”

“ဘာလဲကွ၊ ငါ့ဆီမှာ ငွေရှိနေတာ မကြည့်ချင်လို့လား” ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

ချူလောင်က ရယ်မောလိုက်ကာ-

“မင်း ငွေတိုးပွားတာပေါ့ကွာ”

“ရှိပါစေတော့ကွာ၊ ငါကတော့ ချွန်ယံဆိုင်မှာ အရက်ကောင်းကောင်းပဲ သောက်နေချင်တယ်”

“သောက်ပေါ့ကွာ၊ ငါလဲသောက်မှာပေါ့။ အရင် ဂျီတောက်ဆီသွားမယ်။ မင်းဖဲမကားချင်လဲ ဘေးကထိုင်နေပေါ့”

“တကယ်နော်”

“အေး”

“ငါ့ကို မဆွယ်ရဘူး”

“စိတ်ချပါကွာ”

“ကောင်းပြီ . . . ဒါဆို ဂျီတောက်ဆီ အတူသွားကြမယ်။ ပြီးမှ အရက်သောက်ကြတာပေါ့”

ပြောရင်း သူတို့ခြေထောက်များမှာ ဖဲဝိုင်းရှိရာ ဂျီတောက်အိမ်သို့ ဦးတည်သွားလေတော့ သည်။

သူတို့သည် ဘုံကျောင်းတစ်ခုဘေးမှ ဂျီတောက်အိမ်ရှိရာသို့ သွားကြ၏။

ဘုံကျောင်းထောင်ဘက်တွင် ချုံဖုတ်များရှိ၏။ သူတို့ချုံဖုတ်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ . . .

“ကွတ် . . . ကွတ်” ဟူသော အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

သူတို့ အသံလာရာဆီသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

ချုံဖုတ်ပေါ်တွင် ကြက်ပေါက်တစ်ကောင်။

ကြက်ပေါက်စလေးတော့ မဟုတ်။ ကြီးကောင်ဝင်စ အရွယ်မျှရှိ၏ ။

ကြက်၏ အရောင်မှာ သံမဏိရောင်ဝင်းလက်နေ၏ ။

“အတော်ထူးဆန်းတာပဲ”

ချူလောင်က မျက်မှောင်ကုတ်ကာကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဘာထူးဆန်းတာလဲ”

“ချုံဖုတ်ပေါ် ကြက်က ဘာဖြစ်လို့ ရောက်နေရတာ လဲ”

“အိပ်တန်း မှားလာတာနေမှာပေါ့။ ဒါမှမဟုတ်လဲ ချုံဖုတ်ထဲမှာ
နေတဲ့ကြက်ဖြစ်မှာပေါ့”

“ထားပါတော့။ ဒီကြက်မျိုး မင်းမြင်ဖူးသလား”

“ကြက်ပဲ မမြင်ဖူးရှိပါ့မလား”

“ကြက် ဘယ်နှစ်မျိုးရှိသလဲ”

“ငါမသိဘူး”

“သံမဏိနဲ့လုပ်ထားတဲ့ ကြက်ဆိုတာကတော့ မရှိဖူးသေးဘူးကွ”

“ဟေ”

ပိုင်ကျူး မျက်လုံးပြူးသွား၏ ။ တစ်ကိုယ်လုံး

အေးစက်တောင့်တင်းသွား၏ ။

“ဘယ်မှာလဲကွ”

“ဟိုမှာလေ”

ချူလောင်က ကြက်ရှိရာ ချုံဖုတ်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်သည်။

ပိုင်ကျူးတစ်ကိုယ်လုံးမှာ လှုပ်မရအောင်ပင်

အေးစက်တောင့်တင်းသွားလေတော့သည်။

ငှက်အမျိုးပေါင်းများစွာရှိသလို၊ ကြက်အမျိုးပေါင်းလည်း များစွာရှိ၏ ။

သို့သော်-

သံမဏိကိုယ်ရှိသော ကြက်ကား ရှိမည်မဟုတ်ပေ။ ယခုကား

မြင်တွေ့နေရပြီ။

သူတို့သည် အတော်လည်း ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေရပြီဖြစ်၏ ။

ထိုစဉ်မှာပင်-

“အဟဲ . . . အဟဲဟဲ

အေးစက်စက်ရယ်သံက ပေါ်လာသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

ချူလောင်က အရဲစွန့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ကွက်”

နောက်ထပ် သံမဏိကြက်တစ်ကောင် ပေါ်လာပြန်သည်။

တစ်ဆက်တည်း စကားသံကပါ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ချူလောင် မင်းငွေချေးတဲ့အခါ အတိုးဘယ်လိုယူသလဲကွ”

“ဟို . . . အဲ . . . ကျုပ်ငွေမချေး”

“ကွတ်”

သူစကားမဆုံးမီ နောက်ထပ် ကြက်တစ်ကောင် ချုံဖုတ်ပေါ်၌
ပေါ်လာပြန်လေသည်။

ဤတွင် ပိုင်ကျူးသည် ပို၍ ကြောက်လာရကား-

“ငွေချေးတဲ့ကိစ္စက မင်းကိစ္စပါ ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး။ ငါ့အတွက်
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေဦးမယ် သွားမှ . . .”

ပိုင်ကျူးက နေရာမှလှည့်ထွက်သည်။ ချူလောင်က ပိုင်ကျူး၏ လက်ကို
ဆွဲထားလိုက်၏ ။

“နေပါဦးကွ”

“ငါ့အတွက် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်လို့ပါကွာ။ ငါ
ဖူတောက်အိမ်သွားနှင့်မယ်၊ အဲဒီ ကို လိုက်ခဲ့ပေါ့ကွာ”

ချူလောင်ကလည်း ပိုင်ကျူးလက် မလွှတ်သေးဘဲ တားသည်။

“နေပါဦးကွာ . . . မကြာပါဘူး”

ထိုစဉ် အမှောင်ထုထဲမှ အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“သွားပါစေလေ . . . သူ့ကိစ္စမရှိတာဘဲ လွှတ်လိုက်ပါ”

အသံမှာ အေးစက်စက်နှင့် အမိန့်ဩဇာသံအပြည့်ပါသည်။ ချူလောင်
ပိုင်ကျူးလက်ကို လွှတ်လိုက်ရတော့၏ ။

ပိုင်ကျူး ဝမ်းသာသွားပြီး ပြုံးလိုက်သည်။ ချူလောင်က ပိုင်ကျူးအား
မျက်ထောင့်နီဖြင့် ကြည့်လျက်ရှိ၏ ။

ပိုင်ကျူးသည် အသံလာရာဆီသို့ မျက်နှာမူကာ လက်သီးဆုပ် ဂါရဝဖြင့်

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျာ။ တကယ်လို့များ
ဆရာလောင်းကစားပါရင်တော့ ဖူတောက်အိမ်ကို ကြွခဲ့စေချင်ပါတယ်”ဟု

မျက်နှာလို မျက်နှာရ ပြောလိုက်သေး၏။

ပြီးတော့မှ နေရာမှလှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ချူလောင် ဒေါသထွက်နေရသော်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်။ ပိုင်ကျူး
ကျောပြင်ကိုသာ ဒေါသ ထွက်ထွက်ဖြင့် ကြည့်နေမိရတော့၏။

ထိုစဉ် ...

“ကွတ်”

“ဝုန်း ...”

ပိုင်ကျူး မှောက်လျက်သား လဲကျသွား၏။ ချူလောင်သည်
ပိုင်ကျူးအားကြည့်နေမိရင်း မျက်လုံးပြူးသွားရတော့၏။ ပိုင်ကျူး၏ ကျောပေါ်၌
ကြက်တစ်ကောင် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်၏။

ထူးဆန်းသော သံမဏိကြက်တစ်ကောင်။

ပိုင်ကျူး၏ ဝိညာဉ်ကို နှုတ်ယူသွားခဲ့လေပြီ။

ချူလောင် ကျောထဲစိမ့်သွားရ၏။ သူ့လက်တို့မှာ ချွေးစေးတို့ဖြင့်
စေးထန်းလျက်ရှိ၏။ သူ့ လည်ချောင်းတို့မှာ ခြောက်ကပ်လာလေသည်။

သူနေရာမှ ထွက်ပြေးချင်လှ၏။ သို့သော် ပြေးမလွတ်နိုင်မှန်းလည်း
သိနေပေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

‘ကဲ ... ချူလောင်၊ ဆက်ပြီး ဆွေးနွေးရအောင်’

အမှောင်ထဲမှ အသံထွက်လာပြန်လေသည်။

ချူလောင်က စိတ်တင်း၍ ...

‘ပြောပါ’

‘မင်းငွေချေးရင် အတိုးဘယ်လောက်ယူသလဲဆိုတာ သိချင်တယ်’

‘အင်းတစ်ဆတိုးလောက် ယူပါတယ်’

ချူလောင်က မရဲတရဲပြောလိုက်သည်။

‘ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ . . .’

အမှောင်ထုထဲမှ အေးစက်စက်ရယ်သံ ဦးစွာထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ဟုတ်ပြီ၊ မင်းအနေနဲ့ ငါမေးတာဖြေရုံပဲ၊ ဒီချုံပုတ်ထဲမှာ

ကြက်ခုနစ်ကောင်ရှိတယ်၊ ဆိုလို တာကတော့ မင်းခုနစ်ခါအထိ

ငြင်းဆန်လို့ရသေးတယ်၊ အဲဒီ ထက်လွန်ရင်တော့ အင်း . . . မင်း

သဘောပေါက်မှာပါလေ’

ချူလောင် ဘာမှ ပြန်မပြောပေ။ အမှောင်ထုအတွင်းကို စိုးထိတ်စွာသာ

ကြည့်နေလေ သည်။

‘အင်း . . . မင်းတစ်ဆတိုးဆိုတာက ဘယ်လောက်ကို ဆိုလိုတာလဲကွ’

‘ဘယ်လောက်ချေးချေး ချေးသလောက်ထက် တစ်ဆပိုပြီး

ပြန်ဆပ်ရတယ်’

‘ဟုတ်ပြီ . . . ဘယ်လောက်ထိ အကြာခံသလဲ’

‘တစ်လပေါ့’

‘အင်း . . . ဒါဆို မင်းလက်ထဲမှာ ငွေအတော်များများ စုမိပြီ မဟုတ်လား’

‘မဟုတ်တာ မစုမိပါဘူး’

ချူလောင်က အထိတ်တလန့် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

လောက၌ ငွေသည်အရေးကြီး၏။ ငွေထက် အသက်က ပို၍
အရေးကြီးပေသည်။ သူမသေလျှင် ငွေကိုရှာလို့ရ၏။

မိမိအသက်ရှင်ရေးအတွက် ငွေကို စွန့်သင့်လျှင် စွန့်ရမည်။

အမှောင်ထဲမှလူသည် ငွေအတွက် မိမိကိုဟန့်တားသည်လော။

‘တစ်ဆတိုးတောင် ယူထားတာ မင်းငွေမစုဘူးဆိုတော့
ရယ်စရာမကောင်းဘူးလား’

‘မိတ်ဆွေကြီးပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အကျင့်ကြောင့်
ခက်နေတာ’

‘ဘာအကျင့်လဲကွ’

‘ကျွန်တော်က လူတွေကို သနားမိတော့ ချေးတဲ့လူတိုင်းကို ပေးမိတယ်၊
ဒီတော့ ပြန်မရ တာတွေကလဲ အနုတ္တမပဲ။ ချေးသူတိုင်းကို ချေးမိတော့
အထွက်ကတော့ များသေးတယ်’

အမှန်တော့ ချူလောင်သည် ငွေပေးရမည်ဆိုပါက
နည်းနိုင်သမျှနည်းအောင် ကြံဆောင်နေခြင်းဖြစ်၏။

အမှောင်ထဲမှလူက . . .

“ဒီလုပ်ငန်းက မင်းအတွက် မတန်ဘူးဆိုပါတော့”

‘ဒါဆို ငွေစုမိဖို့ကလဲ ဝေးမှာပေါ့’

‘မှန်ပါတယ်ခင်ဗျား’

‘ဟား ဟား ဟား ဟား’

အမှောင်ထဲမှလူက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

‘မင်းလို အတိုးကြီးစားတဲ့သူက လူတွေကို သနားတတ်တယ်ဆိုတာ

ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား’

‘ပိုင်ကျူးသေသွားတာ အတော်ခက်သွားတယ်’

‘ဘာကြောင့်လဲ’

‘ကျွန်တော်ပြောတာ အမှန်တကယ်ဆိုတာ သက်သေပြလို့ မရဘူးပေါ့’

‘ဒီလိုမှန်းသိရင် ငါသူ့ကို မသတ်ပါဘူးကွာ၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ’

အမှောင်ထဲမှလူက သရော်လှောင်ပြောသော လေသံဖြင့်

ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် ချူလောင်က အတည်ပေါက်ဖြင့် ဆက်၍ -

‘ကျွန်တော့်မှာ အကျင့်တစ်ခု ရှိပါသေးတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်သူမှ လိမ်မပြောတတ်တာပဲ။ အဲဒါကြောင့် တစ်ခါတရံတော့လဲ ခက်ရတယ်’

‘ဟုတ်လား ဒီအကျင့်ကတော့ ဂုဏ်ယူစရာကောင်းပါလား။ ကဲ ကျုပ်လိုရင်းကို ပြောတော့ မယ်’

‘ကျုပ်အတွက် မင်းငွေဘယ်လောက် ပေးမလဲ’

ချူလောင် ဝမ်းသာသွားသည်။ ထိုသူသည် မိမိအား
ဓားပြတိုက်နေခြင်းဖြစ်သော်လည်း ငွေပေးလျှင် အန္တရာယ်ကင်းနိုင်၏ ။

‘မိတ်ဆွေက ဘယ်လောက်လိုချင်ပါသလဲ’

‘အသပြာ တစ်ထောင်ထဲပါ’

ချူလောင်က စိုးရိမ်သွားသည်။ အသပြာတစ်ထောင်ဆိုသော
ပမာဏသည် နည်းလှသည့် ပမာဏမဟုတ်ပေ။ နှမြောတွန့်တိုစရာပင် ဖြစ်၏ ။

‘တစ်ထောင် . . . ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် ရမှာလား’

ထိုသူက အေးစက်ပြတ်သားစွာမေး၏။ ချူလောင်က . . .

‘ကျွန်တော် အိမ်ရောင်းတောင် ဒီငွေရမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘အိမ်က ငွေထက် တန်ဖိုးမရှိပါဘူးလေ၊ တဲစုတ်ထဲမှာလဲ ငွေကို သိန်းသန်းချီထားလို့ရပါတယ်။ ငါကလဲ အလကားတော့ မယူဘူး၊ တစ်လ အတိုးတစ်ရာပေးမယ်’

‘ဒီငွေကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုရှာရမှာလဲ’

‘ကွတ်’

ချုံပုတ်ပေါ်၌ ကြက်တစ်ကောင်ထပ်၍ တိုးလာ၏။ တစ်ဖက်က အလိုမကျသည့် သဘော ပင်ဖြစ်သည်။

ချူလောင် တုန်လှုပ်သွားရသည်။

သူက အသံတုန်တုန်ဖြင့် . . .

‘ကျွန်တော် အမှန်ပြောတာပါ။ မိတ်ဆွေကြီးလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး လိမ်မပြောဝံ့’

‘ကွတ်’

သံမဏိကြက်တစ်ကောင် ထပ်ပိုလာပြန်၏။ ထို့နောက် . . .

‘မင်းဆရာတို့ကို အတိုးပေးတာ ငါ့ကိုယ်တိုင်တွေ့တယ်။ မင်းပြောတာကို ငါ့ဘယ်လိုယုံရမှာလဲ’

အမှောင်ထဲမှ လူသံတိတ်သွား၏။ သို့သော် . . .

‘ကွတ်’

ချုံပေါ်၌ သံမဏိကြက်တစ်ကောင်ထပ်ပေါ်လာ၏။

ချုံပေါ်၌ သံမဏိကြက်ခုနစ်ကောင်ရှိလာပြီမို့ သံမဏိရောင်များ
တပြောင်ပြောင်လက်နေ၏။

ချုံလောင်သည် သူ့အသက်အတွက် အလွန်စိုးထိတ်လာရပြီဖြစ်၏။

သူက အလွန်ထိတ်လန့်စွာဖြင့် . . .

‘ကျွန် . . . ကျွန်တော် ပြောပါတော့မယ်’

‘အမှောင်ထဲမှ အသံထွက်မလာ၊ သံမဏိကြက်လည်း ထပ်ပေါ်မလာ
ပြောခိုင်းသည့် သဘောပင် ဖြစ်၏။

‘အဖြစ်မှန်က ဒီလိုပါ။ ဒီမြို့မှာ မိန်းကလေးတွေ ပျောက်ဆုံးနေတယ်’

သူခေတ္တ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ချုံပေါ်၌ သံမဏိကြက်တစ်ကောင်
ထပ်တိုးမလာသဖြင့် သူအားတက်သွားရ၏။

သူက ဆက်၍ . . .

‘ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ လူတွေက အနက်ရောင် သိုင်းသမားတွေလို့
ထင်မြင်ချက်ပေးကြ တယ်။ ဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျန်ကျိုးအာမခံဌာနတာဝန်ခံ
ဆရာဟိုက ကျွန်တော်တို့ကို စုံစမ်းခိုင်း ခဲ့တယ်’

‘သူ အမှောင်ထဲမှ တုံ့ပြန်သံကို စောင့်နေလိုက်ပြန်သည်။ တုံ့ပြန်သံကား
ထွက်မလာပေ။ သို့သော် . . .

‘ကွတ်’

ချုံပေါ်၌ သံမဏိကြက်တစ်ကောင်ကား ထပ်တိုးလာ၏။

သူအစိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် ရှင်းလင်းချက်ကို ကသောကမျောဆက်၍
ပြောသည်။

‘အဲဒီ ကိစ္စ စုံစမ်းနိုင်ရင် ဆုငေါတစ်ရာပေးမယ်လို့ ပြောပါတယ်။

ဒါပေမယ့် စုံစမ်းလို့ မရခဲ့ပါဘူး။ ဒီတင် ဆရာတို့က တစ်ဆင့်တိုးပြီး
မသင်္ကာတဲ့သူတွေရင် ဆုငွေပေးမယ်လို့ ပြောပြန်တယ်’

သူသည် စကားကို မရပ်နားရဲတော့ချေ။ တက်သုတ်ရိုက်ကာ
ပြောရတော့သည်။

‘မသင်္ကာသူ တွေ့သလား’

အမှောင်ထဲမှ လူက ဖြတ်မေးသည်။

‘ကျုံးယင် ဂေဟက သူကို ကျွန်တော်တို့ မသင်္ကာစရာအဖြစ်
တွေ့ရပါတယ်’

ထိုသူက တိုးညှင်းသောရယ်သံပြု၍ . . .

‘ဘယ်သူလဲ’

‘အဲဒီ ဂေဟက စာပေသမားဟန်ပေါက်တဲ့ လူငယ်ကိုပါ’

‘ဘာဖြစ်လို့ မင်းတို့က သူ့ကို မသင်္ကာဖြစ်ရတာလဲ၊

ဘယ်လိုအကြောင်းရှိသလဲ’

ထိုအခါ ချူလောင်က ပျာပျာသလဲဖြင့် . . .

‘ကျွန်တော်ကတော့ မသိပါဘူး၊ ပိုင်ကျုံးက မသင်္ကာဖြစ်တာပါ’

‘သူက ဘာပြောလို့လဲ’

‘သူက ပြောပါတယ်။ ဒီလူရဲ့အတွင်းစိတ်ဟာ ကြမ်းတမ်းပုံရတယ်။

မျက်လုံးအကြည့်က မသိမ်မွေ့ဘူး။ လူသတ်ငွေရှိတယ်။ ဒီလိုလူမျိုးဟာ
လူကောင်းတစ်ယောက် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ် နိုင်ဘူး’

‘လူကိုကြည့်ရုံနဲ့ ဆုံးဖြတ်လို့ရသလား’

‘ကျွန်တော်ကလဲ မေးပါတယ်။ သူက အဲဒီ လူနောက်က

လိုက်ကြည့်မယ်ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က ငြင်းတယ်’

‘ဒါပေမယ့် . . . မင်းလိုက်သွားတာပဲ မဟုတ်လား’

အမှောင်ထဲမှလူက ဖြတ်မေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဒီတော့ မသင်္ကာစရာ တွေ့သလား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ဘာလဲ’

‘ဒီလူက ရထားယာဉ်ပေါ်ကလဲဆင်းရော အဘွားကြီးဖြစ်သွားတယ်။

လူကောင်းတစ်ယောက်ဟာ ဘာရုပ်ပြောင်းစရာလိုသလဲ။ သူ့မှာ

လျှို့ဝှက်ချက်ရှိလို့သာ နေမှာပေါ့’

‘မှန်တာပေါ့၊ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျန်ကျိုးအာမခံဌာနက ဘယ်လိုလုပ်မယ် စီစဉ်သလဲ’

‘ဆရာဟိုကတော့ ပြောတယ်၊ ဒီအမှုဟာ ရှုပ်ထွေးတော့ သူထပ်စုံစမ်းဦးမယ် ပြီးမှ ဆုံးဖြတ် မယ် ပြောပါတယ်’

‘ကျန်ကျိုးအာမခံဌာနဟာ ကြီးကျယ်လှတာမှ မဟုတ်တာဘဲ။ ဒီကိစ္စမှာ ဘာဖြစ်လို့ ဝင်ပါ ချင် ရတာ လဲ’

‘ကျွန်တော်လဲ ဒါကိုတွေးမရဖြစ်ရပါတယ်၊ ဒီပြဿနာကို ရှင်းနိုင်ရင် နာမည်ပိုပြီး ကြီးလာ မလားဆိုတဲ့ သဘောမျိုးလား မသိဘူး၊ ပိုင်ကျူးကတော့ ဆရာဟိုကို ခိုင်းထားတဲ့သူရှိတယ်လို့ ပြောပါတယ်’

‘ဘယ်သူလဲ’

‘ကျွန်တော် မသိပါဘူး’

‘ကောင်းပြီ မိန်းကလေးတွေ ပျောက်ဆုံးတာ ဘယ်သူလက်ချက်လို့
မင်းထင်လဲ’

‘မဟူရာခြံဝင်းနဲ့ ဆိုင်မလား မသိဘူး’

ချူလောင်က မရေမရာဖြေလိုက်သည်။

‘အဲဒီ လိုထင်တဲ့သူနဲ့ မထင်တဲ့သူ ဘယ်သူပိုများမယ် ထင်သလဲ’

‘အတူတူလောက် ရှိမယ်ထင်ရတာ ပဲ’

‘အင်း . . . ဒါလောက်မေးရရင် တော်ပါပြီလေ၊ မင်းပြန်နိုင်ပြီ’

ချူလောင် ဝမ်းသာသွားသည်။ ‘ဟုတ်ကဲ့’ဟု ဆိုကာ ချက်ချင်းနေရာမှ
လှည့်ထွက်လိုက် သည်။

သို့သော် အမှောင်ထဲမှ လှမ်းပြောလိုက်သော စကားကြောင့် သူခြေလှမ်း
တုန့်သွားရ၏ ။

‘မင်းနဲ့ ပိုင်ကျူး အတူလာကြပြီး ဒီနေရာမှာ

ပိုင်ကျူးအလောင်းကိုတွေ့ရင် ဘယ်လိုပြောကြ မလဲ’

ချူလောင် ခြေလှမ်းတုန့်သွားသည်သာမက မျက်နှာပါ ပျက်သွား၏ ။

သူ အတော်ရင်လေး သွားရလေသည်။

အတန်ကြာတော့မှ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

‘ကျွန်တော် သတ်တာမှ မဟုတ်တာဘဲ၊ ဘာပြောပြောပေါ့’

‘မင်း မသတ်ဘူးဆိုတိုင်း လူတွေက ယုံမလား’

‘သူတို့မယုံတာ ဘာတတ်နိုင်မလဲ’

‘မင်း သက်သေပြဖို့တော့ လိုတာပေါ့’

‘မိတ်ဆွေဟာ ကျုပ်သက်သေပေါ့’

‘အဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . .’

အမှောင်ထဲမှလူက အေးစက်စက် ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ကျုပ်ကို မင်းက သိလို့လား’

ချူလောင် နှုတ်ဆိတ်သွား၏ ။ သူ့တွင် ပြောစရာ စကားမရှိ
ဖြစ်သွားသည်။

သူဇောချွေးများ ပြန်လာရပြန်သည်။

‘ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား’

အမှောင်ထဲမှလူက ဟားတိုက်၍ ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။

ပြီးတော့မှ-

‘မင်း ကျုပ်မေးတာကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖြေတဲ့အတွက်
နည်းလမ်းတစ်ခုတော့ ပြလိုက်ပါ့ မယ်’

ချူလောင် နှုတ်ဆိတ်နေပြီး နဖူးမှ ဇောချွေးတို့ကိုသာ သုတ်နေလေ၏ ။

အမှောင်ထဲမှ လူက ဆက်၍ -

‘မင်းတို့ အတူတူလာတယ်၊ အတူတူပြန်သွားကြရင် ဘယ်သူက
ဘာပြောမှာတဲ့လဲ၊ ပြောလဲ ကြားပါ့မလား’

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် သူ့ကျောထဲတွင် စိမ့်သွားရပြီး
တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွား ရ၏ ။

သူအထိတ်တလန့် နောက်ကို ဆုတ်လိုက်မိ၏ ။

ထိုစဉ်မှာပင် အမှောင်ထဲမှ ကြက်တစ်ကောင် သူ့ထံသို့ ထိုးပျံလာတော့၏

‘ကွတ်’

ရုတ်ခြည်း သူလည်ပင်း၌ ပြင်းထန်နေသော နာကျင်မှုကို
ခံစားလိုက်ရပြီး မြေပြင်ထက်တွင် အလျားထိုးကာ လဲကျသွားလေတော့၏ ။

ထိုအခင်းမဖြစ်မီ ရက်အနည်းငယ်က ချူလောင်ထင်မြင်ချက်ပေးခဲ့သော
မဟူရာခြံဝင်း အတွင်း၌ အရေးအခင်းတစ်ခုပေါ်ခဲ့၏ ။

ယင်းအရေးအခင်းကား . . .

*

အခန်း (၃)

မဟူရာခြံဝင်းအကြောင်းကို ပြောရလျှင် မိုးထိတောင် အကြောင်းကိုပါ ထည့်သွင်းပြောရ မည်ဖြစ်၏။ မိုးထိတောင်နှင့် မဟူရာခြံဝင်းသည် ဆက်စပ်နေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

မိုးထိတောင်။

တောင်က မြင့်မားလွန်းသဖြင့် မိုးထိတောင်ဟု ခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အေးမှကြည့်လျှင် မိုးထိတောင်ကို တိမ်ထုထဲ၌ မြုပ်ဝင်နေသည်ကိုသာ မြင်တွေ့ရမည်ဖြစ်၏။

မိုးထိတောင်သို့ လူသူအရောက်အပေါက်ကလည်း နည်းပါးလှသည်။

တောင်ခြေတွင် ထူထပ်သော သစ်တောကြီးက ဝိုင်းရံလျက်ရှိသောကြောင့် လူသူအရောက် အပေါက်နည်းခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သစ်တောထဲ၌ နှစ်များစွာက တည်ဆောက်ထားသော အဆောက်အအုံတစ်ခု ရှိ၏။

ထိုအဆောက်အအုံသည် ရှေးဟောင်းအုတ်များဖြင့် ကာရံထားသော ခြံဝင်းအတွင်း၌ တည် ရှိနေပေသည်။

ထိုခြံဝင်းမှာ မဟူရာခြံဝင်းပင် ဖြစ်သည်။

မဟူရာခြံဝင်းမှာ သိုင်းသမားများ၏ အထူးတလည် စိတ်ဝင်စားခြင်းခံရသော ခြံဝင်းပင်ဖြစ် သည်။

သို့သော် . . .

ထိုခြံဝင်း မည်သည့်နေရာ၌ ရှိသည်ကို မည်သူမှ တိတိကျကျ မသိပေ။

ထိုနေရာသို့ သွားသည့်လမ်းက ရှုပ်ထွေး၏ ။ ဝင်္ကပါသဖွယ်ရှိ၏ ။

မဟူရာခြံဝင်း အရှင်သခင်သည် ကြောက်စရာကောင်းသော

သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်ဟု သိထားကြ၏ ။

သို့ရာတွင် ထိုသူပညာ မည်မျှအထိ အဆင့်မြင့်မားသည်

ဆိုသည်ကိုလည်း မည်သူမျှ မသိ၊ မခန့်မှန်းနိုင်။

ထိုမျှမကသေး။

ခြံဝင်း၏ အရှင်သခင် မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ဆိုသည်ကိုလည်း

သိသူမရှိကြ။

သိုင်းလောကတွင် အလွန်ထင်ရှားသော ကျားမင်းရဲတိုက်နှင့်

ဓားတမန်ရဲတိုက်မှ လူများပင် မဟူရာခြံဝင်းနှင့် ပတ်သက်၍

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေကြရ၏ ။

အကြောင်းသော်ကား . . .

သိုင်းလောကတွင် ဖြစ်ပွားသော ပြဿနာတိုင်း မဟူရာခြံဝင်းနှင့်

တစ်နည်းမဟုတ် တစ် နည်း ပတ်သက်နေတတ်ပေသည်။

မဟူရာခြံဝင်း၏ အမှတ်တံဆိပ်မှာ အနက်ခံပေါ်တွင် ရွှေရောင်ရှိသော

မြွေဟောက်ပါးပျဉ်း ထောင်နေပုံ ဖြစ်၏ ။ မြွေဟောက်ပါးပျဉ်းထောင်နေပုံမှာ

အသက်ဝင် မာန်ပါလှပြီး ကြောက်စရာကောင်း၏ ။ သုံးထောင့်အလံနက်ပေါ်တွင်

ရွှေချည်ထိုး မြွေဟောက်ပါးပျဉ်းထောင်နေပုံကို တွေ့ပါ က မဟူရာခြံဝင်း၏

အမှတ်တံဆိပ်ဖြစ်ကြောင်း လူတိုင်းသိရှိကြပေ၏ ။

မဟူရာခြံဝင်း အရှိန်အဝါကြီးလာသည်နှင့်အမျှ

စင်ပြိုင်တိုက်ခိုက်လိုသူများလည်း ရှိခဲ့ဖူး၏။ သို့သော် ရှေးယခင်က
စင်ပြိုင်လိုသူများအဖြစ် သိသွားလျှင် နောက်တွန့်သွားကြသည်ချည်းဖြစ်နေ ၏။
နောက်ပိုင်းတွင် လူတို့သည် မဟူရာခြံဝင်းနှင့် ပတ်သက်လိုစိတ်ပင် မရှိတော့ပေ။

မဟူရာခြံဝင်းသည် အဖြူရောင် သိုင်းသမားနှင့် အနက်ရောင်
သိုင်းသမားတို့ကို မခွဲခြားပဲ တန်းတူရည်တူ ဆက်ဆံလေးရှိသည်ဟု ဆို၏။

သို့ရာတွင် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ပါက
ခြံဝင်းအကျိုးတစ်ခုတည်းကိုသာကြည့်၏။ နောက် ကြောင်းကို လုံးဝမရှိမစိုက်ပေ။
နောက်ကြောင်းကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားလေ့ပင် မရှိ။

မဟူရာခြံဝင်းမှ ထွက်လာသူ မှန်သမျှသည် ရန်ကို
နှိမ်နင်းသွားကြသည်ချည်း ဖြစ်၏။ မည် သည့် ရန်စဆိုသည်ကိုလည်း မသိကြ။

သို့အတွက် မဟူရာခြံဝင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သိုင်းသမားတို့
စိတ်မချမ်းသာကြပေ။

စင်စစ် . . .

သိုင်းသမားများထက် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေသူကား မဟူရာခြံဝင်း
ရှင်ဟန်ကျူချွမ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

မိုးထိတောင်ခြေ၏ သစ်တောအုပ်အတွင်း၌ လူတစ်ယောက် ခရီးပြင်း
နှင်နေ၏။

သူ၏ ဦးတည်ရာကား . . .

မဟူရာခြံဝင်းသို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုသူသည် ဝါးခမောက်ကို မျက်နှာအုပ်အောင် ဆောင်းထား၏။
သူ့ကျော၌ ဓားတစ်လက် ကို လွယ်ထား၏။

ထိုသူသည် ထွားကျိုင်းသန်မာသူ တစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ သို့သော်

ခရီးပြင်းနှင်လာရသဖြင့် လူရောမြင်းပါ မောပန်းနေဟန်ရှိ၏။

ထိုသူ အသက်ရှူနေရသည်ကပင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ဟန်ရှိနေ၏။

မြင်းကြီးသည်လည်း ပါးစပ်မှ အမြှုပ်တစ်စုံထွက်နေလေပြီ။

ထိုသူသည် မဟူရာခြံဝင်းရှေ့အရောက်တွင် မြင်းဇက်ကြိုးကို သပ်လိုက်ပြီး မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

ခြံဝင်းမှ ခိုင်ခံ့ထူထဲသော အနက်ရောင်ဆေးသုတ်ထားသည့် သံတံခါးကြီး ပွင့်သွား၏။

ထိုသူသည် ခြံကိုဆွဲ၍ ခြံဝင်းထဲသို့ ဒယီးဒယိုင် ဝင်သွား၏။

ခြံတံခါး ပြန်ပိတ်သွား၏။

အလုပ်သမားတစ်ဦး တစ်နေရာမှ ပြေးထွက်လာပြီး ထိုသူ့လက်ထဲမှ မြင်းဇက်ကြိုးကို ဆွဲယူသည်။

ထိုသူက မြင်းကုန်းနှီးတွင် ချည်ထားသော အထုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်၏။

အထုပ်မှာ ဖုန်အလိမ်းလိမ်း ကပ်နေသဖြင့် ထိုသူက ပုတ်ခါလိုက်၏။

ဤတွင် မြင်းလာဆွဲသူမှာ သွေးများစီးကျနေသည့် ပခုံးမှ ဒဏ်ရာကို မြင်တွေ့သွားကာ အထိတ်တလန့်ဖြင့် ...

‘ဆရာလောင် ... ဆရာလောင် ... ပခုံးမှာ’

ဆရာလောင်ဆိုသူက ပြုံး၍ ...

‘အေးပါကွာ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သေနိုင်တာမှ မဟုတ်တာပဲ’

ထိုသို့ ပြောလိုက်ပြီးသည်နှင့် တဆက်တည်း ...

‘ဒီကောင်ကြီးကိုသာ ဂရုစိုက်ပါ၊ ရေတိုက်၊ အစာကျွေးပြီး သန့်စင်ပေးလိုက်ပါ၊ သူက ငါ့ထက်တောင် ပင်ပန်းနေပြီကွာ’

‘စိတ်ချပါခင်ဗျာ’

မြင်းလာဆွဲသူက ရိုသေစွာပြောပြီး ထွက်ခွာသွားသည်။

ဆရာလောင်သည် ကျောက်ခင်းလမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်သွား၏ ။

ပန်းခြံနှင့် ရေကန်ကုန် ပတ်သွားသောအခါ အဆောင်များရှိရာသို့ ရောက်သွား၏ ။

အဆောင်များမှာ ဆယ်ခုခန့် ရှိပြီး ခြံတံခါးတစ်စုံစီ ကာရံထား၏ ။ အဆောက်အအုံကြီးတစ် ခုနှင့် ဆက်စပ်နေသော အဆောင်များဖြစ်၏ ။

အဆောင်တစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်တိုင်း တံခါးမှူးတို့က ဦးညွှတ်၍ နှုတ်ဆက်ကြ၏ ။ ဘာမျှ တော့ မေးမြန်းခြင်း မရှိ။ သို့သော် မျက်လုံးတို့ကမူ အမေးတစ်ခုကို ဆောင်နေပေ၏ ။ ဆရာလောင်ကလည်း သိ၏ ။ ခေါင်းခါ၍ ခါ၍ အဖြေပေးခဲ့သည်။

အဆောင်ငါးရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ သူသည် သက်ပြင်းချပြီးမှ အသက်ကို ဝဝရှူလိုက်သည်။ ယခုမှ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခု ကျသွားသည့်အလား ဖြစ်၏ ။

ဆရာလောင်သည် အဆောင်ငါးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွား၏ ။ ရှေးဟောင်းစာပေများထားသော စာကြည့်ခန်းဖြစ်သည်။

ကဗျာ လက္ခဏာကျမ်းများ၊ ဆေးကျမ်းများ၊ ဘာသာရေးကျမ်းများ၊ ဆုံးမစာများ၊ ယန္တရား အတတ်၊ ဗေဒနက္ခတ် အတတ်ပညာကျမ်းများ၊ ရှေးဟောင်းပေပုရပိုက်များက အခန်းအနံ့တွင် သေသပ်ကျနစွာ နေရာယူထား၏ ။

စာကြည့်ခန်းရှေ့တွင် ဝတ်စုံပြာနှင့် မိန်းကလေးနှစ်ဦး အကြောင်းအရာတစ်ရပ်ကို ငြင်းခုံနေကြ၏ ။

ထိုမိန်းကလေးနှစ်ဦး ဆရာလောင်ကို တွေ့သောအခါ

စကားသံရပ်သွားပြီး အံ့အားသင့်သ ကဲ့သို့ ကြည့်နေကြ၏။

ပြီးတော့မှ အပြေးအလွှား ပြိုင်တူထကာ နှုတ်ဆက်ကြသည်။

‘ဆရာလောင် နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား’

‘ဆရာလောင် ပင်ပန်းလာသလား’

ဆရာလောင်က မိန့်ကလေးနှစ်ဦးကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

ထိုစဉ် စာကြည့်ခန်းထဲမှ သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်ရှိ

လူတစ်ယောက်ထွက်လာသည်။

ထိုသူသည် ခိုပြာရောင်ပိုးသားဝတ်ရုံကို ကျနစွာ ဝတ်ဆင်ထား၏။

ထိုသူ၏ ရုပ်သွင်မှာ ခန့်ညားတည်ကြည်လှပြီး စာပေပညာရှင်ဟန်မျိုး

အပြည့်အဝရှိနေပေသည်။

ဆရာလောင်က ထိုသူအား လက်သီးဆုပ် ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

‘ဆရာလောင် ပြန်လာပြီပေါ့’

‘မှန်ပါတယ်၊ အခုတစ်ခေါက် အချိန်ကြာခဲ့ပါတယ်။ သခင်ကြီး

စိတ်ပူနေသလား မသိဘူး။ ခွင့်လွှတ်စေချင်ပါတယ်’

ဆရာလောင်က ရိုသေကျိုးနွံလှသောအသွင်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ထိုသူကား မဟူရာခြံဝင်း အရှင်သခင် ထန်ကျူချင်ယင်ပေသည်။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ထိုင်ပါ’

ထို့နောက် ထန်ကျူချင်က မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို လှည့်ကြည့်ကာ . .

.

‘ဆရာလောင် ပင်ပန်းလာတယ်၊ ဆရာလောင်နဲ့ မင်းတို့ကြုံရခဲ့တာပဲ၊

မင်းတို့ မမကိုလဲပြော၊ အခု ဆရာလောင်ကို ပြုစုကြရအောင်

တခြားအလုပ်တွေထားပြီး အစားအသောက်တွေ ပြင်ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

မိန်းကလေးနှစ်ယောက် အဆောင်အတွင်းဘက် ဝင်သွားကြသည်။

ဆရာလောင်သည် သူ့တွင်ပါလာသော အထုပ်ကို စားပွဲပေါ်
တင်လိုက်လေသည်။

ထန်ကျူချင်က ဆရာလောင်ရှေ့တွင် ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်သည်။

ဆရာလောင်သည် ဘာမှမပြောသေးဘဲ တစ်စုံတစ်ရာကို
စဉ်းစားတွေးတောနေ၏ ။

မကြာမီ ပူနွေးသော အစားအသောက်များ ရောက်လာ၏ ။

ထန်ကျူချင်က အရက်အိုးကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး အရက်ငွေ့ယူလိုက်၏ ။
ထို့နောက် ဆရာ လောင်ကို လှမ်းပေးလိုက်၏ ။

‘သောက် . . . ဆရာလောင်၊ ဆရာလောင် သိပ်ပြီး ပင်ပန်းလာတယ်’

ဆရာလောင်က အရက်ခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

‘သခင်ကြီးရဲ့ စေတနာဟာ လေးစားဖို့ အမြဲကောင်းနေပါတယ်’

ပြောပြီး ဆရာလောင်က အရက်ခွက်ကို တစ်ကျိုက်တည်း
မော့ချလိုက်၏ ။

ဆရာလောင်၏ ဖြူရော်နေသော မျက်နှာမှာ ချက်ချင်း
သွေးရောင်လွှမ်းလာ၏ ။

အပြာရောင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အရက်ကို ထပ်ငွေ့ပေး၏ ။
တစ်ယောက်က ကျန်ရှိ နေသေးသော အစားအသောက်များကို ထပ်၍ ချပေး၏ ။

ဆရာလောင်က အရက်ခွက်ကို ထပ်၍ သောက်လိုက်သည်။

ထန်ကျူချင် ဆရာလောင်၏ ပခုံးမှဒဏ်ရာကို ကြည့်ကာ . . .

‘ဆရာလောင် ပခုံးက ဒဏ်ရာမသေးဘူး၊ ဖြစ်ပုံကို ပြောပြပါဦး’

ဆရာလောင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး အရက်ခွက်ကို ချလိုက်သည်။

ထန်ကျူချင် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ဘက်လှည့်လိုက်ပြီး -

‘ဂေဟာမှူး ကျန်းကို သွားခေါ်ချေ၊ တကယ်လို့ မရှိရင်

မင်းတို့သတ္တမမြောက် မမကိုခေါ်ပါ ငါပေးထားတဲ့ ဆေးတွေကို ယူခဲ့လို့ ပြော’

ထန်ကျူချင်တွင် မိန်းကလေးဆယ်ယောက်ရှိ၏ ။ အဆောင်တစ်ခုစီတွင်

ထား၏ ။

ဝါသနာမှာ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ဖြစ်၏ ။ ပန်းစိုက်ခြင်း၊

ချက်ပြုတ်ခြင်း၊ အပ်ချုပ်ခြင်း၊ ကဗျာလင်္ကာ စပ်ဆိုခြင်း၊ ကျားထိုးခြင်း၊

ယန္တရားလက်နက် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ပန်းထိုးခြင်း၊ သိုင်းကွက် ဆန်း တီထွင်ခြင်း စသဖြင့် တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ဝါသနာပါကြလေသည်။

ထန်ကျူချင်နှင့် ဆရာလောင်တို့ရှိနေသော အဆောင်မှာ

ပဉ္စမဆောင်ဖြစ်သည်။

ဆရာလောင်က မိန်လေးတို့ကို တားလိုက်သည်။

‘ရှောင်ယွင်ယွင် မင်းတို့ ခဏနေဦး’

ထန်ကျူချင်က . . .

‘ဆရာလောင်ဟာ တောင့်ခံနေနိုင်ရင်း ဒဏ်ရာမရတဲ့ ဘယ်ဘက်ကို

သုံးပါ့မလား။ ဆရာ လောင်က ဂေဟာမှူးကျန်းကို ဘာဖြစ်လို့ မကြည့်စေချင်တာလဲ’ ဟု မေးသည်။

ဆရာလောင်က ပြုံးလိုက်သည်။

‘မလောပါနဲ့ သခင်ကြီး၊ ကျွန်တော် ပြောသင့်တာတွေကို ပြောမှာပါ’

‘မပြောသင့်တာကော ရှိလို့လား’

‘ပြောစရာအားလုံးကို ဆိုလိုတာပါ’

ထန်ကျူချင် ဘာမှမပြောတော့ပေ။

‘ကျုပ်ကိုယ်ပေါ်က ဒဏ်ရာတွေကို သခင်ကြီး အရင်ကြည့်စေချင်တယ်။

ပြီးတော့မှ ဂေဟာမှူးတို့ကို ဆေးထည့်ခိုင်းဖို့ပါ’

ထန်ကျူချင် မျက်မှောင်အနည်းငယ် ကုတ်သွားသည်။

‘ဆရာလောင်ရဲ့ သဘောက ဘယ်လိုလဲ၊ ကျုပ် နားမလည်သေးဘူး’

ဆရာလောင်က သူ့တွင် ပါလာသော အထုပ်ကို ထန်ကျူချင်ဘက်
တွန်းပို့လိုက်သည်။

ပြီး ဓားကိုပါ ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ထန်ကျူချင်က ဓားကို ဓားအိမ်ထဲမှ ထုတ်ကြည့်လိုက်၏ ။

သူ့မျက်မှောင်ကုတ်သွားပြန်သည်။

ဓားမှာ အပဲ့၊ အချိုင့်ရာများ ပြည့်နှက်နေသည်။

ဒါလောက်ကောင်းတဲ့ဓားကို အခုလောက်ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်အောင်
လုပ်နိုင်တဲ့အစွမ်းက မသေးဘူး။ တကယ်ထက်မြက်တဲ့ သူပဲ’

‘အထုပ်ကိုလည်း ကြည့်ပါဦး သခင်ကြီး’

ထန်ကျူချင်က အထုပ်ကို ဖြေကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ထန်ကျူချင်သည် ရုတ်ခြည်းမျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်

ဖြစ်သွားလေတော့၏ ။

အခန်း (၄)

အထုပ်ထဲမှ သွေးစွန်းနေသော အင်္ကျီတစ်ထည် ထွက်လာသည်။

အင်္ကျီမှာ သွေးစွန်းနေရုံမက အင်္ကျီဟုပင်ခေါ်ရလောက်အောင် အမွှာမွှာပြုလျက်ရှိ၏ ။
ဓားဒဏ်ရာကြောင့် အမွှာမွှာဖြစ်နေ ခြင်းပင်တည်း။

‘ရှောင်ယွင်ယွင် မင်းတို့အပြင်ခဏထွက်သွားကြစမ်း၊ ဝေးဝေးလဲ
မသွားနဲ့’

ထန်ကျူချင်က အော်ပြောလိုက်သည်။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက် အပြင်ထွက်သွား၏ ။ ထန်ကျူချင်က ချက်ချင်း
အဆောင်တံခါးကို ထပ်မံလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဆရာလောင်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာပြီး

‘ဆရာလောင် ခင်ဗျား ဝတ်ထားတဲ့အင်္ကျီ ချွတ်လိုက်ပါဦး’

ဆရာလောင် ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး အင်္ကျီကို

ဘယ်လက်တစ်ဖက်တည်းဖြင့်သာ ချွတ်လိုက်၏ ။

ဒဏ်ရာတို့မှာ လုံးဝဆေးထည့်ထားခြင်းမရှိသဖြင့်

လှုပ်ရှားလိုက်သောအခါ သွေးများ စိမ့်ထွက်လာ၏ ။

ထန်ကျူချင် ခေါင်းတစ်ချက်ခါလိုက်သည်။

ဆေးလုံးဝ မထည့်သေးဘူးလား။

ဆရာလောင်က ပြုံး၍ ခေါင်းခါလိုက်ပြီး

အင်္ကျီကိုစားပွဲပေါ်တင်ထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် မိမိနောက်ကျောမှဒဏ်ရာများကို ထန်ကျူချွင်မြင်နိုင်အောင် ကိုယ်တစ်ခြမ်း စောင်းပြင်ထိုင်လိုက်၏ ။

ဆရာလောင်၏ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တို့က ရှုပ်ထွေးနေ၏ ။
စာကောင်းကောင်းမတတ်သူ တစ်ယောက်
စာများရေးခြစ်ထားသည့်နှယ်ပင်ဖြစ်သည်။ ကျောပြင်တစ်ခုလုံး ပြည့်နေသည်။

ထန်ကျူချွင်က သက်ပြင်းချပြီး မျက်နှာကို မော့ထားလိုက်သည်။

‘ဆရာလောင်ကား မဖြေပေ။ ခေါင်းကိုသာ ငုံ့ထားလေသည်။’

ထန်ကျူချွင်က ဆက်၍ -

‘အစကတည်းက ကျုပ်နဲ့ဂေဟာမှူးရဲ့ သဘောထားက တစ်ဖက်လူရဲ့ ပညာကို စမ်းသပ် ကြည့်ရုံပဲ၊ ဒီခြံမှာ မြွေဘုရင်သိုင်းကွက်နဲ့မယဉ်ပါးတာ ဆရာလောင်ပဲ ရှိတယ်။ သူ့သိုင်းကွက်ကို မှတ်မိရင်တော်ပြီပေါ့။ ခုလိုဒဏ်ရာတွေ အကြီးအကျယ်ရလာတော့ ကျုပ်လဲ စိတ်မကောင်းဘူး’

‘ကျုပ် ညာပခုံးကိုလဲ ကြည့်ပါဦး၊ ဘာများ ထူးခြားသလဲလို့’

ဆရာလောင်က သူ့ညာပခုံးကို လှည့်ပြလိုက်သည်။

ထန်ကျူချွင်က ဒဏ်ရာကိုကြည့်ရင်း

‘လက်နက်ပုန်းမိသွားသလား’

‘မမိပါဘူး၊ လက်နက်ပုန်းမိခဲ့ရင် ဒီလူကို ထပ်ချီးကျူးစရာသာ ရှိတယ်’

ဒဏ်ရာမှာ သုံးမြှောင့်ပုံသဏ္ဌာန်ဖြစ်နေ၏ ။ ထိုအချက်ကို ထန်ကျူချွင် သတိထားမိကာ

‘အင်း . . . ကျုပ်အကျိုးသက်သက်ကြည့်ပြီး ပြောရရင်တော့

ဆရာလောင်ရဲ့ လုပ်ရပ်ဟာ မမှားဘူးလို့ပဲ ပြောရတော့မယ်’

‘ဘာကြောင့်လဲ’

‘ဒီဓားချက်ဟာ မြွေဘုရင်ဓားကွက်တစ်ကွက်ကို ဖော်ပြလိုက်တာပဲ။ ပင်မဓားချက်ရဲ့နောက် မှာ ပါတဲ့ ဆင့်ပွားဓားကွက်သုံးကွက်ပဲ။ မလွတ်တမ်း အသေကွက်ပဲ။ လည်ချောင်းနဲ့ မျက်လုံးနှစ်လုံး ကို ဆင့်ကဲထိုးဖောက်ကွက်။ ဒါပေမယ့် နေရာလွှဲပြီး တိုက်သွားတယ်’

ထိုအခါ ဆရာလောင် မျက်လုံးပြူးသွားရတော့သည်။

‘ဒါဆိုရင် ဟိုလူသုံးခဲ့တာ မြွေဘုရင်သိုင်းကွက်အစစ်ပေါ့။

ထန်ကျူချင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘မှန်တယ်၊ ဒဏ်ရာအများအပြားကို ဖန်တီးလိုက်တာတော့ တမင်ဓားရေးကို ရှုပ်ထွေးလိုက် တာပဲ။ သက်ဆိုင်သူကိုသာ သိစေလိုတဲ့ သဘောပေါ့။ အမှန်ကတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ သွားဖို့ ကောင်းတာ။ ဆရာလောင်ကို လွှတ်မိတာ ကျုပ်မှားသွားပြီ။ စိတ်မကောင်းစရာ တကယ်ဖြစ်နေပြီ’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး လေ၊ သခင်ကြီး စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့၊ ကျုပ်က နိုင်ပွဲအတွေ့အကြုံသာ ကြုံဖူးတာ၊ တစ်ချို့တော့ အရှုံးပေါ်မှာပေါ့၊ သခင်ကြီးအတွက် အနာခံရတာ ကို ကျုပ်ကျေနပ်ပါတယ် လေ’

ထန်ကျူချင် ခေါင်းခါ၍ သက်ပြင်းကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

ထိုအဖြစ်အတွက် သူသည် အတော်နောင်တရသွားဟန်ရှိသည်။

ဆရာလောင်က-

‘ဒါဆို အပြင်မှာ သတင်းထွက်နေတာ အမှန်ပဲပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဘာလဲ မြွေဘုရင်မျိုးနွယ်အစစ်ဆိုတဲ့ သတင်းကိုပြောတာလား’

‘ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်လို့သာ သတင်းထွက်နေတာ ဖြစ်မှာပေါ့၊
သတင်းထွက်တယ်ဆိုတာ ကလဲ ကာယကံရှင်က လွှင့်လို့သာ နေမှာပေါ့’

ထန်ကျူချင် မျက်နှာမဲ့သွားသည်။

‘မြွေဘုရင်မျိုးဆက်ဆိုတာ တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။

ဒီတစ်ယောက်ယောက်သေကာနီးမှ အနီးစပ်ဆုံးသွေးသားကို
မြွေဘုရင်ဓားအပ်တယ်၊ သူသာ မြွေဘုရင်မျိုးဆက်ဆိုရင် ကျုပ်ဓားချိုးပြီး
နောက်ဆုတ်လိုက်မယ်’

ဤတွင် ဆရာလောင်က ထန်ကျူချင်အား ကဗျာကယာ
အရိုအသေပြုကာ တောင်းပန်လိုက်သည်။

‘ကျုပ်စကားပြောမတတ်လို့ မှားသွားပါတယ်။ ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ
သခင်ကြီး’

ထန်ကျူချင်က ခေါင်းကိုခါရမ်းလိုက်ကာ . . .

‘ဆရာလောင်မမှားပါဘူး။ အပြစ်တင်စရာလဲ မရှိပါဘူး။

ဒီလိုမှတ်ယူရတော့မှာပေါ့။ တစ်ဖက်က အကြောင်းပြချက်က ခိုင်လုံနေတယ်၊ သူဟာ
မြွေဘုရင်မျိုးဆက် အစစ်လို့ရပ်တည်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်း အပြည့်အဝရှိနေတယ်’

စကားသံ အတန်ကြာမျှ တိတ်သွားသည်။

ဆရာလောင်သည် အင်္ကျီကို ပြန်ဝတ်ရန် ပြင်လိုက်သည်။ သည်တော့မှ
ငြိမ်တွေနေသော ထန်ကျူချင် စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်။

‘မဝတ်နဲ့ဦး ခြံချင်ခြံထားပါ’

တစ်ဆက်တည်း ထန်ကျူချင်က မိန်းကလေးနှစ်ဦးကို
လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

‘ရှောင်ယွင်ယွင်တို့ မင်းတို့လာလို့ရပြီ’

မိန်းကလေးနှစ်ယောက် အဆောင်တံခါးကို ဖွင့်ကာဝင်လာကြသည်။

‘ရှောင်ယွင်ယွင်က ဆရာလောင်ကိုပြုစု ရှောင်လင်လင်က
ဂေဟာမှူးကိုခေါ်မတွေ့ရင် သတ္တမမြောက် မမကို ခေါ်ခဲ့ပေါ့’

‘ကောင်းပါပြီ’

ရှောင်လင်လင် ထွက်သွားသည်။

ထန်ကျူချင်က နေရာတွင် ပြန်ထိုင်ကာ ...

‘ကဲ ... ဆရာလောင် အရက်သောက်ကြရင်း ခင်ဗျားတို့ ပညာပြိုင်ပွဲကို
နားထောင်ရ အောင်လားဗျာ’

‘ကောင်းပါပြီ သခင်ကြီး’

ထို့နောက် ဆရာလောင်က သူတွေ့ကြုံ ပညာပြိုင်ခဲ့ရသည့်
အကြောင်းကို အသေးစိပ် ပြောပြလိုက်သည်။

ထန်ကျူချင်ကလည်း အသေအချာဂရုစိုက်၍ နားထောင်နေပေသည်။

စကားဆုံးတော့မှ ...

‘ဟုတ်တယ် သူသုံးတဲ့သိုင်းပညာဟာ မြွေဘုရင်သိုင်းပညာအစစ်ပဲ’ဟု
အတည်ပြုလိုက်လေ ၏။

‘အဲ ... ဒါပေမယ့် ရွှေစစ်မစစ် မီးစားကြည့်သလို သူ့ကိုလည်း
စမ်းသပ်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီကိစ္စကို အလွယ်လက်ခံလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ’

ဆရာလောင်က အလိုက်သင့် ပြောသည်။ ထန်ကျူချင်က ခေါင်းညိတ်၍

...

‘ဆရာလောင်ကို တစ်ခုတော့ မေးရမယ်’

‘မေးပါ’

‘တစ်ဖက်လူရဲ့ အသက်ဟာ ဘယ်လောက်ရှိမလဲ’

‘ဒီတစ်ချက်ပဲ ကျုပ်လဲ သေသေချာချာ မပြောနိုင်တာ’

အကြောင်းက . . .

‘ဒီလိုပါ ခန့်မှန်းရသလောက်ဆိုရင် သခင်ကြီးတို့လို

အသက်လတ်ပိုင်းထဲကပုံ လေးဆယ် လောက်ပဲရှိမယ်။ ကိုယ်ခန္ဓာက သာမန်ပဲ
ကျစ်လစ်သန်မာမှုတော့ အပြည့်ရှိတယ်၊ အသားဖြူဖွေးပြီး မာနကြီးတဲ့
အသွင်မျိုးရှိတယ်။ မျက်လုံးတွေက အရောင်ပြာလဲ့နေပြီး စူးရှတောက်ပတယ်’

ထန်ကျူချင်က . . .

‘ဒါဆို လုံလောက်နေပြီပဲ၊ ဒီထက်သေချာတာ ဘယ်ရှိနိုင်တော့မလဲ’

‘မဟုတ်သေးဘူး’

ဆရာလောင်က ခေါင်းခါ၍ ပြောလိုက်သည်။

‘ဘာမဟုတ်တာလဲ’

‘မသေချာဘူး ထင်တာပါ’

‘ဘာက မသေချာရတာ လဲ’

‘သခင်ကြီး အပြင်ထွက်တဲ့အခါ လယ်သမားနဲ့ မုဆိုးကြီးနဲ့

ကုန်သည်နဲ့မှားကြသလိုပေါ့။ မှားနိုင်တာကို ဆိုလိုတာပါ’

‘ကျုပ်သဘောပေါက်ပြီ၊ ဒီလူ့မျက်နှာဟာ အစစ်မဟုတ်ဘူးလို့

ဆိုလိုတာပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဒီလိုပြောလို့လဲ ရတယ်။ သူ့ကိုလျှပ်တပြက်မျှသာ အကဲခတ်ခွင့်ရတယ်။

ကိုယ့်ကိုကိုယ်လဲ ကာကွယ်ရတယ်၊ တိုက်ပွဲပြီးမှ ပြန်စဉ်းစားရတော့ ယောက်ျား၊

မိန်းမဆိုတာတောင် မသဲကွဲချင်ဘူး၊ ဇေဝဇဝါပဲ’

ထိုစဉ် ထန်ကျူချင်က တစ်စုံတစ်ရာ သတိရသွားဟန်ဖြင့်

‘ရှောင်ယွင်ယွင် မင်းအမြန်လိုက်သွားစမ်း ပြီးတော့ ...’

ထန်ကျူချင်၏ စကားသံ ရုတ်တရက် ရပ်ထားရာမှ လေပူများကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ အမိန့်ကို စောင့်နေသော ရှောင်ယွင်ယွင်အား တားလိုက်၏ ။

‘မသွားနဲ့တော့’

ရှောင်ယွင်ယွင်နှင့် ဆရာလောင်တို့သည် ထန်ကျူချင်အား အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်နေ ကြသည်။

ထန်ကျူချင်သည် ယခုကဲ့သို့ အမိန့်ကို လျင်မြန်စွာ ပြောင်းလဲဖူးခြင်း မရှိပေ။ ယခုတစ်ကြိမ် သာ ပြောင်းလဲဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့အလွန် စိတ်လှုပ်ရှားနေ၍ ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်ရသည်လားဟု ဆရာလောင် တွေးကြည့်မိ သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

အခန်းဆောင်ထဲသို့ အပြာရောင် မိန့်ကလေး ဝင်ရောက်လာလေတော့သတည်း။

*